

Spríznění (s) orální historií aneb Malá biografická skica Donalda a Anne Ritchie²⁰/ Affiliation (with) of Oral History or Small Biographical Sketch of Donald and Anne Ritchie's

Pavel Mücke

Abstrakt

Článek si bere za cíl postihnout v krátké profesní biografii osudy Donalda A. Ritchieho, historika ze Senátu Kongresu USA a jeho manželky, Anne G. Ritchie, historičky a archivářky z Národní galerie ve Washingtonu. Pozornost je věnována především jejich přínosu v oblasti orální historie.

Abstract

This article tries to conclude the contours of professional life of Donald A. Ritchie (historian in U. S. Senate) and life of his spouse, Anne G. Ritchie (historian and archivist in National Gallery in Washington). Because these scholars were (and still are) very engaged in oral history, the main attention of biographical sketch is focused on their contribution in this branch.

20 Tento text vznikl za podpory grantového projektu GA ČR s názvem Česká společnost v období tzv. normalizace a transformace: životopisná vyprávění pod číslem P410/11/1352.

Klíčová slova: Donald A. Ritchie, Anne G. Ritchie, orální historie

Key words: Donald A. Ritchie, Anne G. Ritchie, oral history

Asi těžko bychom hledali mezi orálními historiky celého světa známější manželský pár, než jsou Anne G. Ritchie a Donald A. Ritchie.²¹ Vzhledem k tomu, že na jejich konkrétních osudech je možné také dokumentovat mnohé peripetie, obecné tendence a „cestu oboru“ napříč posledními pěti dekádami, od počátků formování až do „éry globalizace a digitální revoluce“, i proto bych chtěl těmto dvěma nepřehlédnutelným postavám věnovat pár následujících odstavců.

Donald Arthur Ritchie se narodil na sklonku „roku vítězství“, 23. prosince 1945 v New Yorku jako syn Arthura V. Ritchieho a Jeannette Ritchie, rozené Kromm(ové). Podle vlastních slov jeho zájem o historii v dětství a dospívání pramenil právě od rodičů, kteří sice pracovali mimo obor (otec, stejně jako děd, „u Edisona“, v oboru elektroinstalací, ve firmě *Consolidated Edison Company*; matka pak ve společnosti nabízející životní pojištění), ovšem měli velký zájem o pěstování „rodinné historie“ a vyprávěli svému synovi rodinné příběhy.²²

Tento zájem podle něj výrazně zesílil po nástupu na newyorskou *City College*, kde: „... jsem měl některé velmi dobré profesory, včetně Freda Israela, který mě v šedesátých letech mimo jiné přivedl k zájmu o orální historii. Jeden z našich

21 Don Ritchie navíc není úplně neznámou postavou divákům České televize, kde byl u příležitosti konání 16. IOHA konference v Praze v červenci 2010 hostem pořadu *Rendez-vous*, který spoluvytvářel a moderoval Miroslav Vaněk.

Viz <http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/10101491767-studio-ct24/210411058060716-pred-polednem/obsah/119951-rendez-vous/> [citováno 25. 7. 2012].

22 Rozhovor s Donaldem A. Ritchiem vedl Brian Lamb v pořadu *Booknotes* na kabelové televizní stanici C-SPAN Networks, 7. července 1991.

K dispozici na <http://www.booknotes.org/Watch/18786-1/Donald+Ritchie.aspx> [citováno 12. 7. 2012].

úkolů bylo jít do terénu a nahrát lidi, kteří zažili Velkou hospodářskou krizi. Začal jsem se učit o bezprostřednosti dějin a jakým způsobem je možné najít pramenný materiál.“²³ Po absolvování bakalářského studia dal na radu výše zmiňovaného učitele a přihlásil se na magisterské studium historie z velmi prozaického důvodu na *University of Maryland* ve Washingtonu. Tato univerzita byla velmi blízko Kongresové knihovny a podle mínění Ritchieho rádce by to bylo dobré místo pro to, být zde zaměstnán jako historik. (Nyní už můžeme předeslat, že tento předpoklad se Donu Ritchiemu nakonec splnil.) Svá magisterská studia Ritchie zakončil v roce 1969 a v zápětí poté narukoval do řad Sboru americké námořní pěchoty, v jehož řadách sloužil až do roku 1971. Po návratu ze „služby vlasti“ nastoupil opět na svou marylandskou *alma mater* na doktorské studium, které s obhajobou práce o Jamesi M. Landisovi (děkanovi jedné z fakult *Harvard University*, osobnosti veřejného dění období New Dealu a posléze také éry prezidenta J. F. Kennedyho), dokončil v roce 1975.²⁴ Tato práce opětovně vzbudila Ritchieho zájem o orální historii, neboť díky ní pro svá bádání objevil fondy tehdy již přes dvě desítky let fungujícího archivu *Columbia Oral History Office* na *Columbia University* v New Yorku, ale také sám pořídil mnohá cenná svědectví z řad rodinných příslušníků či spolupracovníků „svého“ děkana. Především však podle vlastních slov také objevil orální historii jako velmi specifickou metodu a začal se zajímat o veškeré její metodologické, metodické, technické i technické aspekty a začal se také vzdělávat četbou a návštěvami orálně historických seminářů a konferencí.²⁵ Paralelně se v letech 1974-1976 věnoval také výuce historie na středních a vysokých školách (*University of Maryland at College Park*, *Northern Virginia Community College*, Alexandria, Virginia, *George Mason University*, Fairfax, Virginia).²⁶

23 Tamtéž.

24 RITCHIE, Donald A. *James M. Landis: Dean of the Regulators*. New York: Harvard University Press 1980.

25 Rozhovor s Donaldem A. Ritchiem vedla Verusca Calabria, Londýn, 9. srpna 2010. K dispozici na <http://veruscalabria.wordpress.com/2010/08/09/interview-with-donald-a-ritchie-oral-historian-at-the-usa-senate/> [citováno 12. 6. 2012].

26 Viz <http://www.encyclopedia.com/article-1G2-3483100122/ritchie-donald-1945.html> [citováno 24. 7. 2012].

V roce 1976 se vrátil do hlavního města Washingtonu, kdy nastoupil pod vedení tehdy již etablovaného historika Richarda A. Bakera jako výzkumný asistent do Historického centra Senátu Spojených států amerických (*Senate Historical Office*).²⁷ V pracovní náplni této historické instituce patřilo a dosud vedle péče o archivních dokumenty a hmotné památky patří mimo jiné realizace a uchování orálně historických rozhovorů s bývalými senátory a zaměstnanci Senátu s cílem podchytit informace, které by jinak zůstaly stranou pozornosti historiků.²⁸ V roce 2009 Don Ritchie svého dlouholetého vedoucího v jeho funkci nahradil a sám se stal vedoucím tohoto výzkumného centra, které se z původních tří zaměstnanců-historiků a sekretářky značně rozrostlo a čítá dnes vedle administrativy celkem deset historiků a archivářů.²⁹

V paralelní pedagogickou činnost provozoval mezi lety 1990–2000 na *Cornell University* v rámci tzv. *Cornell-in-Washington Program*, což je studijní obor, kde vyučují hostující profesori jinak kmenově působící ve federálních institucích na půdě hlavního města Washingtonu.³⁰

Jak je patrné z bibliografického soupisu děl Dona Ritchieho, od počátků své kariéry historika zaměřil na americké moderní a soudobé politické dějiny s přesahem do dějin institucí a veřejného prostoru, pro něž se vžil v americké historiografii pojem *public history*. Ve více než třech desítkách prací, mezi jejichž autory či spoluautory patřil – v přehledech a učebnicích k americkým dějinám, v metodologických a metodických příručkách, komentovaných vědeckých edicích, v kolektivních monografiích nebo ve vědeckých monografiích svých vlastních – se těchto otázek blíže či vzdáleně dotkl. Pokud bychom měli shrnout výčet jeho děl, nejedná se o úkol

27 Viz http://www.senate.gov/artandhistory/history/oral_history/BakerRichard.htm [citováno 12. 7. 2012].

28 Seznam veřejně přístupných rozhovorů viz http://www.senate.gov/pagelayout/history/e_one_section_no_teasers/OralHistoryList.htm [citováno 25. 7. 2012].

29 Viz http://www.senate.gov/artandhistory/history/common/generic/Senate_Historical_Office.htm [citováno 25. 7. 2012].

30 Tamtéž.

vůbec jednoduchý, neboť Ritchieho záběr je velmi široký. Čítá práce věnující se např. význačným osobnostem a institucím americké žurnalistiky nebo postavám význačných postav demokratického prezidentství minulého století, Franklina D. Roosevelta a Harryho S. Trumana.³¹ V rámci svého pracovního zařazení „federálního“ historika se významně podílel na řadě prací k dějinám Senátu a celého Kongresu USA včetně obsáhlých edic dokumentů.³² Stranou jeho zájmu nezůstaly ani metodologické metodické, výukové a popularizační práce. Zde vyniknou několikrát vydané práce o dějinách amerických ústavních institucí, od amerického Senátu, přes stručného průvodce Kongresu až po populárně laděné pojednání o americké ústavě.³³ Vedle toho je Don Ritchie též (spolu)autorem několika učebnic moderních amerických dějin.³⁴ Z pohledu orální historie mu zajistily nepřehlédnutelné místo mezi „otci-zakladateli“ a popularizátory oboru autorství dnes již klasického a několikanásobně vydaného průvodce *Doing Oral History* a také reprezentativního soubor esejů orálních historiků celého světa, který vyšel v reprezentativním kompendiu jako *Oxford Handbook of Oral History*.³⁵ Asi nejen pro českého čtenáře je fascinující, v jaké šíři, s jakou erudicí

31 RITCHIE, Donald A. *Press Gallery: Congress and the Washington Correspondents*. New York: Harvard University Press, 1991; týž, *American Journalists: Getting the Story*. Oxford University Press 1997; týž, *Reporting from Washington: The History of the Washington Press Corps*. Oxford UP 2005; týž, *Electing FDR: The New Deal Campaign of 1932*. Lawrence, University Press of Kansas 2007; RITCHIE Donald A. (ed.). *Congress and Harry S. Truman: A Conflicted Legacy*. Truman State University Press, 2011.

32 RITCHIE, Donald A. (ed.) *A history of the United States Senate Republican Policy Committee, 1947-1997*. Washington, U.S. G.P.O., 1997; týž, *Minutes of the Senate Democratic Conference : Fifty-eighth Congress through Eighty-eighth Congress. 1903-1964*. Washington, U.S. G.P.O., 1998; týž, *Minutes of the Senate Republican Conference : Sixty-second Congress through Eighty-eighth Congress, 1911-1964*. Washington, U.S. G.P.O., 1999.

33 RITCHIE, Donald A. *The Senate*. New York: Chelsea House Publishers, 1988; týž, *The U.S. Constitution*. New York: Chelsea House Publishers 1989; týž, *The Congress of the United States: A student Companion*. Oxford University Press, 1993.

34 RITCHIE Donald A. –ALTOFF Margaret –WILSON Richard. *Heritage of Freedom*. 2 svazky. New York: Scribner Educational Publishers 1986; BRAGDON, Henry W. – McCUTCHEN, Samuel P. – RITCHIE, Donald A. *History of a free nation*. Lake Forest: Glencoe/Macmillan/McGraw-Hill 1992; RITCHIE, Donald A. –BROUSSARD, Albert S. *American history : the early years to 1877*. New York: Glencoe/McGraw-Hill, 1997; RITCHIE, Donald A. *American history : the modern era since 1865*. New York: Glencoe/McGraw-Hill 1999.

35 RITCHIE, Donald A. *Doing Oral History: A Practical Guide*. Twayne Publishers, 1995; RITCHIE, Donald A. (ed.), *The Oxford Handbook of Oral History*. Oxford University Press, 2010.

a přitom lehkostí a čtivostí se dokázal k těmto vyjádřit. I proto se mu také dostalo v historické komunitě světa, mezi níž historiografie USA se svými takřka třiceti tisíci vyučujícími historie bezkonkurenčně patří, za jeho práce dostalo i významných ocenění.³⁶

Dalším rozměrem spíše „neviditelné“, o to však cennější, práce Donalda Ritchieho je jeho velmi aktivní působení v mnoha odborných společnostech a jejich reprezentativních orgánech jak na půdě USA, tak i v mezinárodní komunitě. Bez působení a také vnímání tohoto rozměru by byl podle mého názoru obraz jeho osobnosti do značné míry nekompletní. Jednalo se o členství v exekutivě dvou nejvýznamnějších stavovských organizací amerických historiků, *American Historical Association* (1982-1984; 1992-1996) a již zmiňované *Organisation of American Historians* (1985-1987; 1993) a dále pak ve výborech specializovaných společností pro dějiny „veřejného prostoru“ (*National Council on Public History*, 1994-1995) a pro dějiny zpracovávané ve federálních institucích (*Society for History in the Federal Government*, 1989-91).³⁷ V neposlední řadě byl od konce sedmdesátých let velmi aktivním také na poli orální historie, kde pravidelně navštěvoval každoroční konference stavovské asociace amerických orálních historiků, *Oral History Association* (dále OHA), nejpočetnější orálněhistorické kolektivní entity na světě, stal se jejím členem, posléze i nehonorovaným funkcionářem jejích výborů a pro funkční období 1986-1987 byl zvolen i jejím prezidentem.³⁸ V polovině devadesátých let se také podílel na založení globální orálně historické organizace,

36 Např. v roce 1992 za svou knihu *Press Gallery* odměněn Cenou Henryho Adamse (udělováno *Society for History in the Federal Government*) a v témže roce a za tutéž práci obdržel cenu Richarda W. Leopolda, kterou mu udělila *Organization of American Historians*. Váhu oceněním dodává mj. fakt, že podle posledních údajů v akademickém roce 2003/2004 jenom na amerických vysokých školách (colleges) a univerzitách vyučovalo historii 29 221 vyučujících. Viz http://www.historians.org/info/AHA_Data.cfm#jobmarket [citováno 24. 7. 2012].

37 Viz <http://www.encyclopedia.com/article-1G2-3483100122/ritchie-donald-1945.html> [citováno 24. 7. 2012].

38 Viz http://www.oralhistory.org/wiki/index.php/Past_Presidents [citováno 12. 7. 2012].

International Oral History Association (dále IOHA), členem jejíhož výkonného výboru byl zvolen v letech 2004–2006 a 2006–2008.³⁹

Jak sám přiznává v dalším z rozhovorů, které poskytl, z odborného hlediska mu právě orální historie mnohé dala: „*Vždycky lidem říkám, že nedělám orální historii proto, abych si potvrdil to, co již vím, ale proto, abych uvedl ve zmatek to, o čem jsem si myslel, že v tom mám jasno. Dělán to proto, abych si celou záležitost zkomplikoval, protože každý lidský příběh je trochu víc, než co jste našli v některém dalším prameni, a když se k tomu přiblížím z jiného úhlu, tak se to prostě zkomplikuje. Práce s vypravěčem je těžší, protože si přitom uvědomíte, kolik různých napětí je v každické události a kolik různých pohledů může na jednu událost existovat.*“⁴⁰ Vedle tohoto bezesporu významného přínosu odborného znamenala pro Dona Ritchie orální historie také přínos v oblasti osobního života. Díky aktivní účasti na orálně historickém dění se seznámil se svojí první ženou, taktéž absolventky *University of Maryland* a jinak specialistkou na dějiny žen, sexuality a gender studies, Patricii A. Cooper.⁴¹ S Patricií se oženil v roce 1973, jejich manželství zůstalo bezdětné a v roce 1986 se rozvedli.⁴² V osmdesátých letech seznámil se svojí pozdější druhou manželkou Anne, s níž se oženil v roce 1988 a adoptoval též její dvě dcery.⁴³ Z pramenů je patrný velmi zajímavý fakt, že všichni tři – Don (1979–1980), jeho první žena Patricia (1982–1983) i jeho druhá žena Anne (1990–1991) – stanuli v čele jedné z amerických regionálních orálně historických asociací, *Oral History in Mid-Atlantic Region* (dále OHMAR).⁴⁴

Ačkoliv je Anne Ritchie, rozená Glackin, rodačkou z Kentucky, v letech 1960–1964 absolvovala prestižní ženskou střední školu katolického zaměření *Marymount College* v městečku Tarrytown ve státě New York. V bakalářském studiu pokračovala na taktéž prestižní a katolické *Loyola University* v New Orleansu

39 Viz <http://www.iohanet.org/index.php/en/about/past-councils> [citováno 26. 7. 2012].

40 Rozhovor s Donaldem A. Ritchiem vedl Miroslav Vaněk, Oakland, USA, říjen 2008. Viz VANĚK, Miroslav. O orální historii s jejími zakladateli a propagonisty. Praha, ÚSD AV ČR 2008, s. 94.

41 Viz <https://gws.as.uky.edu/users/pacoop> [citováno 24. 7. 2012].

42 Viz <http://www.encyclopedia.com/article-1G2-3483100122/ritchie-donald-1945.html> [citováno 24. 7. 2012].

43 Tamtéž.

44 Viz <http://www.ohmar.org/about.html> [citováno 25. 7. 2012].

v Louisianě.⁴⁵ Její zájmy ji vedly humanitním směrem, a proto ve studii pokračovala na *University of Kentucky*, kde úspěšně absolvovala obory dějiny a knihovnictví – informační věda.⁴⁶ Jedenáct let (1977–1988) poté byla zaměstnána v univerzitní knihovně své kentucké *alma mater*. V rámci svého pracovního zařazení vedla řadu orálně historických projektů různého zaměření (např. sesterské zdravotní služby, dobrovolnickou službou v Apalačských horách nebo osobností folklórního písničkáře Johna Jacoba Nílese).⁴⁷

Po svatbě s Donem Ritchiem se Anne přestěhovala za svým manželem do hlavního města USA, kde vedla rozhovory v rámci komunitního projektu v blízkém Charles County ve státě Maryland. Od roku 1990 až do dnešních dní pak pracuje na postu vrchní archivářky (*senior archivist*) a orální historičky v archivu washingtonské Národní galerie (*National Gallery of Arts*).⁴⁸ Zde se vedle svých pracovních úkolů v zaměstnání podílela mezi lety 1990 až 1995 jako tazatelka na projektu Nadace klubu washingtonských novinářů (*Washington Press Club Foundation*) zaměřujícího se na zachycení osudů více než šesti desítek žen-novinářek, které působily od čtyřicátých let minulého století ve světě amerických médií.⁴⁹

Jak již bylo naznačeno výše, Anne Ritchie taktéž patří mezi osobnosti, které se velmi aktivně podílejí na popularizaci oboru a také na chodu stavovských organizací místního, celostátního či globálního významu. Její kolegyně vzpomínají na její výrazná autorská i diskuzní vystoupení na mnoha konferencích a workshopech, ale také na její členství (*Society of American Archivists*), působení ve výkonných

45 Viz <http://www.oralhistory.org/wp-content/uploads/2008/10/OHA-Spring10.pdf> [citováno 24. 7. 2012].

46 Viz <http://www.wpcf.org/anne-g-ritchie/> [citováno 24. 7. 2012].

47 Viz <http://www.frontiernursing.org/> [citováno 25. 7. 2012].

http://en.wikipedia.org/wiki/John_Jacob_Niles [citováno 25. 7. 2012]; viz

<http://www.christianapp.org/> [citováno 25. 7. 2012].

48 Viz <http://www.h-net.org/announce/show.cgi?ID=174699> [citováno 24. 7. 2012]; viz též

<http://www.nga.gov/xio/pdf/annualreport2011.pdf> [citováno 25. 7. 2012].

49 Viz <http://www.wpcf.org/women-in-journalism/> [citováno 25. 7. 2012].

výborech a komisích asociací jako např. OHMAR, OHA, nebo IOHA.⁵⁰ Podobně jako jejímu manželovi se za výsledky práce, ale i za úspěšné oborové angažmá a reprezentaci dostalo ocenění.⁵¹ Pokud bychom měli shrnout výše uvedená fakta a dojmy v krátké zamyšlení nad tím, jaký badatelský, organizační a také lidský přínos oboru činnost Dona a Anne Ritchie představují, závěr by byl následující.

Jak potvrdí recenzenti, čtenáři, stejně tak i účastníci mnoha orálně historických konferencí a odborných setkání potvrdí, že jak co se týče obsahové i formální úrovně badatelských počinů, děl, přednášek a referátů obou z manželů, ty se svou úrovní nachází v „mezinárodní extratřídě“, o čemž vypovídají také zmiňovaná ocenění. Přínos pro bádání o oblasti dějin institucí, žurnalistiky nebo orálně historické metodologie by jim mohli jen těžko upřít i nejzavilejší kritikové. Navíc některými ze svých prací, zejména oněmi metodologickými, významně ovlivnili dění i mimo vlastní Spojené státy americké, včetně České republiky.⁵² K vizitce odborníků na slovo vzatých se navíc přidává neuvěřitelně vysoká míra angažovanosti v širším oborovém dění (v případě toho orálně historického dění doslova v globálním kontextu), tato aktivita je přitom doprovázena často velmi neformálním a vstřícným chováním vůči kolegům (zejména těm nově přichozím či „začínajícím“). Tento „lidský“ je přístup v těchto kruzích možná poněkud neobvyklý, ovšem u Dona a Anne se jedná o vlastnost pověstnou doslova „napříč kontinenty“.

50 Vedle působení ve funkci prezidentky OHMAR mezi lety 1990-1991 zastávala Anne Ritchie v letech 1995-1996 post prezidentky OHA a v letech 1998-2000 a 2000-2002 pak zasedla ve výboru IOHA. Viz http://www.oralhistory.org/wiki/index.php/Past_Presidents [citováno 26. 7. 2012]; viz též <http://www.iohanet.org/index.php/en/about/past-councils> [citováno 24. 7. 2012].

51 Anne Ritchie byla v roce 2010 odměněna cenou Forresta C. Poguea, kterou OHMAR uděluje za významný přínos v oblasti orální historie. Viz <http://www.oralhistory.org/wp-content/uploads/2008/10/OHA-Spring10.pdf> [citováno 27. 7. 2012].

52 Například jeden ze zakladatelů české orální historie, Miroslav Vaněk, přisuzuje hlavní význam svým dvěma dlouhodobým pobytům v USA v letech 2000 a 2004 a dále pak množství výstupů a konzultací v rámci účasti na konferencích americké Oral History Association, kde měl nejen možnost důkladně prostudovat publikaci *Doing Oral History*, s Donem i Anne Ritchie se osobně setkal, což ho podle jeho slov významně ovlivnilo. Viz Ústav pro soudobé dějiny, Centrum orální historie, sbírka Rozhovory. Písemný záznam o rozhovoru s Miroslavem Vaňkem zapsal Pavel Mücke, 28. 2. 2011.

Kdybychom měli v několika klíčových slovech postihnout charakteristiku „života a díla“ obou zmiňovaných, pak by se nejbližše realitě přibližovala slova „přesah“, „překračování“ nebo „propojení“ a to ve vší mnohohrstenatosti, které s sebou tyto pojmy přináší. Ačkoliv v tradičně pojaté historiografii, ale také knihovní vědě, archivnictví nebo dějinách umění, což jsou vše disciplíny, v nichž se manželé Ritchieovi profilovali, bývá často pěstována úzká specializace, „vymezování“ a „uzavírání se“, přístup Dona a Anne byl přesně opačný. Mimo jiné díky schopnosti propojovat témata, překračovat obory, přednášet, tvořit a působit na různých institucích, platformách doma i ve světě a zároveň být vstřícný zpětným vlivům těchto zkušeností se dokázali prosadit na výsluní v tvrdé konkurenci desetitisíců historiků nejen ze Spojených států amerických, ale poté i celého světa. Podle mého názoru k tomu nemalou mírou přispěl také fakt, že byli ochotni respektovat a zároveň i aktivně podporovat a „pěstovat“ vědomí sounáležitosti a „ducha sboru“ v širším kolektivu, ať už to bylo v rámci lokálních sdružení či asociací amerických, tak i v měřítku celonárodním a globálním. Právě trpělivé ctění okřídlené moudrosti „*V jednotě je síla*“ jim do značné míry napomohlo stát se předními představiteli a šířiteli (či dokonce „velvyslanci“) amerického ideálu otevřené a demokratické vědy a vzdělanosti, což je (pokud pomineme důraz na komercializaci) jedna z nejpřínosnějších a nejprogresivnějších myšlenek, kterou Spojené státy americké ve druhé polovině dvacátého století a v prvních letech století jednadvacátého „Evropě i lidstvu“ přinesly.⁵³ Na poli orální historie na tom svůj nemalý podíl mají také *the Ritchies*...

Shrnutí

Donald A. Ritchie a Anne G. Ritchie patří nejen mezi nejznámější manželský pár v mezinárodní orálně historické komunitě, ale hlavně se jedná o renomované odborníky s mnohaletou praxí v oblasti historie, archivnictví, knihovnictví a též dějin umění. Oba se od poloviny sedmdesátých let minulého století velmi významně podíleli na utváření orální historie jako oboru provozovaného v interdisciplinárním a

53 Ztělesněním tohoto ideálu se staly především americké vysoké školy a univerzity. Viz ZAKARIA, Fareed. *Postamerický svět*. Praha: Academia 2010, s. 157–161.

také mezinárodním kontextu (např. aktivním angažmá v oborových organizacích jako Oral History Association nebo International Oral History Association). Příspěvek si vzal za cíl postihnout základní biografická data a také postihnout jejich význam jakožto pomyslných „velvyslanců“ orální historie a obecně americké vědy a vzdělání ve světě.

Summary

However Donald A. Ritchie and Anne G. Ritchie are perceived by colleagues not only like the most best known pair in oral history community, first of all they are the honorable honourable scholars with long time praxis in oral history domain, in archiving, library science and also in history of art. From 1970s both of them contributed in establishing of oral history as domain realised in interdisciplinary and international context (especially by active participating in councils of Oral History Association and of International Oral History Association). This article is aimed to briefly resume describe in short the biographical sketch and their its importance and also describe contribution towards oral history field (like symbolical “Ambassadors of U. S. oral history, humanities and education“ in the world).

O autorovi

PhDr. Pavel Mücke, Ph.D. (*1978 v Pardubicích), studoval historii na FF OU v Ostravě, na Université Paris-Sorbonne (Paris IV) a na FF UP v Olomouci (Mgr. 2004), absolvoval doktorandské studium v oboru českých dějin na FF UK v Praze (PhDr. 2005; Ph.D. 2009). Od roku 2006 působí jako odborný a posléze výzkumný pracovník v Centru orální historie ÚSD AV ČR v Praze, od roku 2008 vyučuje na FHS UK v Praze. Od roku 2007 je členem výkonného výboru, zastával funkci tajemníka (2007–2012) a od roku 2012 předsedou České asociace orální historie (COHA). Zabývá se novodobými a soudobými dějinami, dějinami paměti a orální historií.

E-mail: mucke@usd.cas.cz